

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 555

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

* Έν 'Αθήναις, 24 Φεβρουαρίου 1891 *

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έν 'Αθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Έν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Έν Ρωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. — A. Matthey : 'Η
ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ, (Μετὰ εἰκόνων). — 'Εδμόνδον δὲ 'Αμί-
ταις : ΙΣΠΑΝΙΑ. — ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΧΑΡΙΝ ΑΝΑΨΥ-
ΧΗΣ, 'Αμερικανικὸν διήγημα. — ΥΓΙΕΙΝΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
'Εθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δα-
νείων καὶ τραπεζῶν, συναλαγμάτων, κτλ.

ΔΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'

Ἡ λυχνία, μὲ τὸ λευκοκύανον αὐτῆς ἐλαιοδοχεῖον, ἦνα-
πτεν ἐπὶ τῆς ἐστίας, ὅπισθεν βιβλίου, οὐτινος ἡ σκιά ἐκ-
λυπτε τὸ ἥμισυ τοῦ θαλάμου, καὶ ἀπετέλει ἡρεμον λυκόφως,
ὅπερ κατατέμνον τὸν λυχνοστάτην καὶ τὴν μακρὰν ἐδραν,
ἔλουε τὰς παχείας πτυχὰς τῶν βελουδίνων παραπετασμά-
των, καὶ ἐκυάνου τὰς ὑέλους τῆς ἐκ παλισάνδρου σκευοθή-
κης, τοποθετημένης ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο παραθύρων.

Ἡ ἰδιάζουσα ἀρμονία τοῦ οἰκήματος, τὸ κυανοῦν τῶν
ἐπιστεγασμάτων, τῶν ἐπίπλων καὶ τοῦ τάπητος, ἐλάμβανον,
εἰς τὴν νυκτερινὴν ταύτην ὥραν, τὴν ἡδύτητα ἀτμώδους
νέφους, ἀπέναντι δὲ τῶν παραθύρων, ἐν τῇ σκιᾷ, ἡ κλίνη,
ἐπίσης κεκλυμένη ἐκ βελούδου, παρίστα μέλανα ὄγκον,
φωτιζόμενον μόνον ἐκ τῆς ὥχρότητος τῶν σινδονῶν.

Ἡ Ἑλένη, ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ἐν τῇ ἡσυχᾷ
αὐτῆς ἀναπαύσει, μητρός καὶ χήρας, ἀθούρως ἀνέπνεεν.

Έν τῷ μέσῳ τῆς βαθυτάτης ταύτης ἡρεμίας, τὸ ὥρολό-
γιον ἐσήμανε μίαν· ὁ θόρυβος τῆς συνοικίας εἶχε παύσει, καὶ
μόνον οἱ Παρίσιοι ἀπέστελλον τὸν μεμακρυσμένον αὐτῶν
ψίθυρον, ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Τροκαδέρου.

Ἡ λεπτὴ πνοὴ τῆς Ἑλένης, ἦτο τόσο ἐλαφρά, ὥστε
δὲν ἀνύφου τὴν ἀγνὴν γραμμὴν τοῦ τραχήλου τῆς· ἐκοιμᾶτο
ἀταράχως καὶ βαθέως, τηρούσα πλαγίαν κλίσιν, μὲ τὴν κα-
στανόχρουν αὐτῆς κόμην, ἰσχυρῶς συμπεπλεγμένην, καὶ τὴν
κεφαλὴν κεκλιμένην, ὥς ἐὰν εἶχε καταλάβει αὐτὴν ὁ ὕπνος,
ἐνῷ ἡκροάζετο· εἰς τὸ βάθος τοῦ κοιτῶνος, ἡ θύρα σπου-
δαστηρίου, εὐρέως ἠνεωγμένη, ἀπεικόνιζεν εἰς τὸν τοῖχον σκο-
τεινὸν τετράγωνον.

Οὐδεὶς κρότος ἠκούετο· ἡμίσεια ἐσήμανε· τὸ ἐκκρεμὲς εἶ-
χεν ἀσθενῶς ἤχον, ὥς πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ ὕπνου, ὅστις
κατεῖχεν ὁλόκληρον τὸν θάλαμον. Ὁ λύχνος ἐκοιμᾶτο,
τὰ ἐπιπλα ἐκοιμῶντο, ἐπὶ τοῦ λυχνοστάτου, πλησίον ἐσβε-
σμένης λάμπας, γυναικεῖον ἐργόχειρον ἐκοιμᾶτο, οὕτως εἰ-
πεῖν. Ἡ Ἑλένη ἀποκοιμηθεῖσα, διετῆρει τὸ σοβαρὸν καὶ
ἀφελὲς ἥθός τῆς.

Ἀμα ἐσήμανον δύο, ἡ ἡρεμία αὕτη ἐταράχθη, στεναγ-
μὸς ἠκούσθη ἀπὸ τὰ σκότη τοῦ σπουδαστηρίου, εἴτα ἐλα-
φρὸς ἤχος, συμπτυσσομένης ὀθόνης, καὶ ἡ αὕτη σιγὴ ἐπανε-

λήφθη. Ἦδη ὅμως ἀναπνοὴ βεβιασμένη ἠκούετο. Ἡ
Ἑλένη δὲν μετεκινήθη, ἀλλ' ἀποτόμως ἐξηγέρθη· τραυλι-
σμὸς συγκεχυμένος, παιδίου πάσχοντος, τὴν ἀφύπνισεν.

Ἐφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν κροτάφων, ὥς μὴ ἀπαλλα-
γεῖσα εἰσέτι ἐκ τῆς νάρκης τοῦ ὕπνου, ὅτε κραυγὴ ὑπόκωφος
τὴν ἔκαμε νὰ πηδήσῃ ἐπὶ τοῦ τάπητος.

— Ἰωάννα! Ἰωάννα! τί ἔχεις; ἀποκρίσου! ἠρώτησε.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ κοράσιον ἐσιώπα, ἐτραύλισε σπεύδουσα,
ὅπως λάβῃ τὸν λύχνον,

— Θεέ μου! δὲν ἦτο καλὰ, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ κοιμηθῶ.

Εἰσηλθεν ἑξάλλος εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἐνθα
βαθεῖα σιγὴ ἐβασίλευεν· ἀλλ' ὁ λύχνος, ἐκλιπόντος ἤδη
τοῦ ἐλαίου, εἶχε λάμψιν ὑποτρέμουσαν, καὶ ἐσχημάτιζεν
ἐπὶ τοῦ φατνώματος ἐρυθρὰν κηλίδα, στρογγύλην.

Ἡ Ἑλένη, κύψασα ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς κλίνης, δὲν ἠδυνήθη
νὰ διακρίνῃ οὐδὲν ἐν ἀρχῇ· κατόπιν δὲ, ἐν τῇ ὥχρولهύκῳ
λάμψει τῶν ἀνερριμμένων σινδονῶν, διέκρινε τὴν Ἰωάνναν
ἄκαμπτον, μὲ τὴν κεφαλὴν ἀνεστραμμένην, καὶ τοὺς μῦς
τοῦ αὐχένος ἀκάμπτους καὶ σκληροὺς. Συσπασίς τις τῶν
μυῶν, καθίστα δύσμορφον τὸ πτωχὸν καὶ ἀξιολάτρευτον
πρόσωπόν τῆς· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διετηροῦντο ἀνοικτοὶ καὶ
προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ μεσοπτύχου τῶν παραπετασμάτων.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἐκράύγασε, Θεέ μου! ἀποθνήσκει.

Καὶ ἀποθέσασα τὸν λύχνον, ἐψηλάφισε τὴν κόρην τῆς,
διὰ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν τῆς· δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνέυρῃ τὸν
σφυγμὸν, ἡ καρδία ἐφαίνετο ὅτι ἔπαυσε νὰ πάλλῃ· οἱ μικροὶ
βραχίονες καὶ αἱ μικραὶ κνήμαι ἦσαν ἰσχυρῶς τεταμμένα.
Τότε παράφορος καταστᾶσα ἐκ φόβου ἐκράύγασε :

— Τὸ παιδί μου ἀποθνήσκει! βοήθειαν! Παιδί μου!
παιδί μου!

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον, μηχανικῶς στρέφουσα καὶ
προσκόπτουσα, χωρὶς καὶ αὕτη νὰ γνωρίζῃ ποῦ ἤθελε νὰ
ὑπάγῃ· κατόπιν ἐπανῆλθεν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ, καὶ ἐρρί-
φθη ἐκ νέου πρὸ τῆς κλίνης, κρᾶζουσα πάντοτε βοήθειαν.
Ἐλαβε τὴν Ἰωάνναν εἰς τοὺς βραχίονας, κατησπάζετο
τὴν κόμην καὶ περιήγαγε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ σώματός τῆς,
ἰκατεύουσα αὐτὴν νὰ ἀποκριθῇ μίαν λέξιν, μίαν μόνην λέ-
ξιν. Ποῦ ἔπασχε; μήπως ἤθελε νὰ λάβῃ ποτὸν ἐκ τῆς
προτεραίας; μήπως ἠδύνατο ὁ καθαρὸς ἀὴρ νὰ τὴν ἐμψυ-
χώσῃ; καὶ ἐπέμενεν ἰσχυρογνῶμονως θέλουσα νὰ ἀκούσῃ
αὐτὴν νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ὁμίλησόν μοι! Ἰωάννα! ὦ! ὁμίλησόν μοι, σὲ καθεύκεται. Θεέ μου!

Καὶ ἀγνοῦσα τί νὰ πράξῃ, οὕτω ἀποτόμως τὴν νύκτα, καὶ μάλιστα ἄνευ φωτός, διότι αἱ ιδέαι τῆς συνεχέοντο, ἐξηκολούθει νὰ ὁμιλῇ πρὸς τὴν κόρην τῆς, ἐρωτῶσα καὶ ἀποκρινομένη ἀντ' αὐτῆς· μήπως τὴν ἐπίασε τίποτε εἰς τὸν στόμαχον! ὄχι· εἰς τὸν λαίμον; οὔτε· μήπως ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως; καὶ προσεπάθει ὅπως αὐτὴ ἡ ἰδία μαντεύσῃ. Πλὴν ἡ ἀλλοίωσις τῆς θυγατρὸς τῆς, ἀκινήτου μεταξὺ τῶν βραχιόνων τῆς, τῆς ἐσπάραττε τὰ σπλάγχνα· τὴν ἐθεώρει σπασμωδικῶς καὶ ἄπνους, προσεπάθει νὰ σκέπτηται, καὶ ἀνθίστατο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κραυγάζῃ.

Αἰφνης ἀκουσίως ἔρρηξε κραυγὴν· διέτρεξε τὸ ἐστιατόριον καὶ τὸ μαγειρεῖον καλοῦσα:

— Ροζαλία! Ροζαλία! Γρήγορα ἰατρόν, τὸ παιδί μου ἀποθνήσκει!

Ἡ ὑπὸ ἡμέρῃς, ἥτις ἐκοιμᾶτο εἰς μικρόν τι δωμάτιον ὅπσιον τοῦ μαγειρείου, ἔρρηξεν ὡσαύτως κραυγὰς. Ἡ Ἑλένη ἐπανῆλθε δρομαίως, ἐκτύπη τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, φέρουσα μόνον ὑποκάμισον, χωρὶς νὰ φαίνεται αἰσθανομένη τὸ ψῦχος τῆς ψυχρᾶς ταύτης νυκτὸς τοῦ Φεβρουαρίου. Εἶχε λοιπὸν ἡ ὑπὸ ἡμέρῃς τὴν πρόθεσιν νὰ ἀφήσῃ νὰ ἀποθάνῃ τὸ τέκνον τῆς; Μόλις εἶχε παρέλθει στιγμή, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἐπανῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸν κοιτῶνα, καὶ βιαίως ψηλαφῶσα, ἐνεδύθη τὸ μεσωφόριόν τῆς, καὶ ἐκάλυψε τοὺς ὤμους διὰ σαλίου, ἀνέτρεπε τὰ ἐπιπλά, καὶ ἐπλήρου ἐκ τῆς ὀρμῆς τῆς ἀπελπισίας τῆς, τὸν θάλαμον, ἐνθα ἄκρα σιγὴ ἐπεκράτει. Εἶτα, ὑποδυθεῖσα συρτάς ἐμβάδας καὶ ἀφήσασα τὰς θύρας ἡνεωγμένας, κατήλθεν ἡ ἰδία, τὰς τρεῖς ὁροφάς, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ καλέσῃ ἰατρόν μόνον τῆς.

Ὅτε ἡ οἰκοφύλαξ ἔσυρε τὸν θώμιγγα, ἡ Ἑλένη εὐρέθη ἔξω, μὲ τὰ ὦτα βομβοῦντα, καὶ τὴν κεφαλὴν συγκεχυμένην. Κατήλθε ταχέως τὴν ὁδὸν Vineuse καὶ ἔκρουσε τὸ ρόπτρον τῆς οἰκίας τοῦ ἰατροῦ Βωδίνου, ὅστις ἐθεράπευε τὴν Ἰωάνναν.

Ὑπὸ ἡμέρῃς, ἐκ μεμακρυσμένης ἀποστάσεως, τῇ ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ ἰατρός εὐρίσκετο παρὰ τινι γυναικὶ ἐπιτόκῳ.

Ἡ Ἑλένη ἔμεινεν ἐμβρόντητος ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, δὲν ἐγνώριζεν ἄλλον ἰατρόν, εἰς τὸ Παισιῇ. Ἐπὶ τινι καιρὸν διέτρεχε τὰς ὁδοὺς, προσβλέπουσα τὰς οἰκίας. Ἐλαφρὸς καὶ ψυχρὸς ἄνεμος προτέπναι, καὶ αὐτὴ ἐβάδιζε μὲ τὰς συρτάς αὐτῆς ἐμβάδας, ἐπὶ μαλακοῦ στρώματος χιόνος, ἥτις εἶχε πέσει κατὰ τὴν νύκτα· καὶ εἶχε πάντοτε τὴν κόρην τῆς ἔμπροσθέν τῆς, μὲ τοιοῦτον στοχασμὸν ἀγωνίας, ὅτι αὐτὴ τὴν ἐθανάτου, μὴ εὐρίσκουσα πᾶραυτὰ ἰατρόν.

Τότε, ἐνῶ ἀνῆρχετο τὴν ὁδὸν Vineuse, ἤρπασεν ἐν ρόπτρον, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ζητήσῃ καὶ λάβῃ ἴσως πληροφορίαν τινά. Ἐκρούσε καὶ αὖθις, καθ' ὅσον οὐδεὶς ἐσπευδε νὰ τῇ ἀνοίξῃ, καὶ ὁ ἄνεμος ὁλοὲν προσώθει τὸ λεπτόν μεσωφόριον ἐπὶ τῶν κνημῶν τῆς, ἐνῶ οἱ βόστρυχοι αὐτῆς ἐκυμαίνοντο ἐν ἀταξίᾳ.

Τέλος, ὑπὸ ἡμέρῃς ἦλθε καὶ τῇ ἤνοιξε δόσας συγχρόνως τὴν πληροφορίαν, ὅτι ὁ ἰατρός Δεβέρλος ἐκοιμᾶτο· ἡ οἰκία, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε κτυπήσῃ, ἀνῆκεν εἰς ἰατρόν, ὁ οὐρανὸς λοιπὸν δὲν τὴν εἶχεν ἐγκαταλείψει! Τότε, ὤθησε τὸν ὑπὸ ἡμέρῃς, ὅπως εἰσέλθῃ καὶ ἐπανελάμβανε:

— Τὸ παιδί μου! τὸ παιδί μου, ἀποθνήσκει... εἰπέτε πρὸς αὐτὸν νὰ ἔλθῃ.

Ἦτο δὲ μικρόν τι μέγαρον πολυτελῶς ὑπὲρπετισμένον· ἀνῆλθεν οὕτω μίαν ὁροφὴν, παλαιούσα πρὸς τὸν ὑπὸ ἡμέρῃς, καὶ ἀπεκρίνατο πρὸς ὅλας αὐτοῦ τὰς παρατηρήσεις, ὅτι τὸ τέκνον τῆς ἀπέθνησκε· ἀφίχθεῖσα δὲ εἰς δωμάτιόν τι, σκοπὸν εἶχε νὰ περιμείνῃ· πλὴν ὡς ἤκουσε πρὸς τὰ πλάγια νὰ ἐγείρῃται ὁ ἰατρός, προσήγγισε, καὶ ὠμίλησε διὰ μίσου τῆς θύρας:

— Γρήγορα, κύριε, σὺς καθεύκεται... τὸ παιδί μου ἀποθνήσκει.

Καὶ ὅταν ὁ ἰατρός ἐπαρουσιάσθῃ ἐν ἀταξίᾳ, ἄνευ λαίμοδετου, τὸν ἔσυρε καὶ δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἐνδυθῇ πλείότερον. Αὐτὸς τὴν ἀνεγνώρισε· κατῴκει τὴν γειτονικὴν οἰκίαν, ἥτις ἀνῆκεν εἰς αὐτόν.

Οὕτω, ὅταν ὠδήγησεν αὐτήν, ἵνα διέλθῃ διὰ τοῦ κήπου, ὅπως βραχύνωσι τὴν ὁδόν, διὰ μέσου θύρας συγκατανοήσεως μετὰ τῶν δύο οἰκημάτων, ἡσθάνθη ἀπότομον ἐξέγερσιν τῆς μνήμης.

— Ἀληθῶς, ἐψιθύρισε, εἰσθε ἰατρός, καὶ ἐγὼ τὸ εἶχα λησμονήσει· βλέπετε! ἔγινα τρελλή, ὥς σπεύσωμεν.

Ὅταν ἔφθασαν τὴν κλίμακα, ἡνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ πρῶτος· ποτὲ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ μὲ εὐλαβέστερον τρόπον.

Ἐπάνω ἡ Ροζαλία διέμενε παρὰ τῇ Ἰωάννᾳ καὶ εἶχεν ἐπιδιορθώσῃ τὸν ἐπὶ τοῦ λυχνοστάτου εὐρίσκόμενον λαμπτήρα, ὅτε ὁ ἰατρός εἰσῆλθεν, ἔλαβε τοῦτον καὶ ἐφώτισεν ἀπλῶς τὸ κοράσιον, ὅπερ ἐτήρει ἀκαμψίαν ἐπ' ὠδυνόν· μόνον ἡ κεφαλὴ, εἶχεν ἐξολισθησῇ ἐκ τῶν βιαίων συσπάσεων ἀπεικονιζομένων εἰσέτι ἐπὶ τοῦ προσώπου· ἐπὶ τινι καιρὸν δὲν εἶπε λέξιν, ἔδωκε μόνον τὰ χεῖλη. Ἡ Ἑλένη προσέβλεπεν αὐτὸν ἐν ἀγωνίᾳ· ὅταν δὲ παρετήρησεν ἐκεῖνος τὸ βλέμμα μητρὸς, ἥτις ἐζητεῖτο τὴν βοήθειάν του, ἐτραύλισεν:

— Δὲν ἔχει τίποτε... Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μένῃ ἐδῶ, ἔχει ἀνάγκην ἀέρος.

Ἡ Ἑλένη, διὰ χειρονομίας ταχείας, τὴν ἔφερεν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης τῆς, ἡσθάνθη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τοῦ ἰατροῦ διὰ τὸν παρήγορον αὐτοῦ λόγον καὶ ἄμετρος χαρὰ ἤρχισε νὰ πληροῖ τὴν καρδίαν τῆς. Ἀλλὰ μόλις εἶχεν ἀποθέσει τὴν Ἰωάνναν ἐπὶ τῆς μεγάλης κλίνης, τὸ πτωχὸν μικρὸν σῶμα τῆς κόρης κατελήφθη ὑπὸ ἰσχυρῶν σπασμῶν. Ὁ ἰατρός εἶχεν ἀφαιρέσει τὸ ἐπικάλυμμα τοῦ λαμπτήρος, καὶ λευκὴ λάμψις ἐπλήρωσε τὸ δωμάτιον· ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον, καὶ ἔδωκε διαταγὴν πρὸς τὴν Ροζαλίαν νὰ ἀποσύρῃ τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης, ἡ δὲ Ἑλένη ἀναλαβούσα μικρόν τι ἐκ τῆς ἀγωνίας ἐτραύλισεν:

— Ἀλλ' αὐτὴ ἀποθνήσκει, κύριε... ἰδέτε! λοιπὸν ἰδέτε... δὲν τὴν ἀναγνωρίζω πλέον.

Δὲν ἀπεκρίνατο· παρηκολούθει τὸν παροξυσμὸν μετὰ προσοχῆς, καὶ ἐν τέλει εἶπε,

— Περάσατε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς κλίνης, κρατήσατέ τῆς τὰς χεῖρας, ὅπως μὴ ἀμύσσηται· οὕτω, ἐλαφρά, μὴ δυνατά. Μὴν ἀνησυχῆτε, εἴνε ἀνάγκη ἡ κρίσις νὰ διατρέξῃ τὰ στάδιά τῆς.

Καὶ ἀμφότεροι κλίναντες ὑπὲρ αὐτῆς τῆς κλίνης ὑπεστήριζον τὴν Ἰωάνναν, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἀνετινάσσοντο ὑπὸ σφοδρῶν κλονισμῶν· ὁ ἰατρός ἐκόμβωσε τὸ ἐνδυμᾶ του, ὅπως ἀποκρύψῃ τὸν γυμνὸν αὐτοῦ τράχηλον· ἡ Ἑλένη ἔμεινε κεκαλυμμένη διὰ τοῦ σαλίου, ὅπερ εἶχε ρίψει ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, ἀλλ' ἡ Ἰωάννα, ἀγωνιζομένη νὰ ἀποκρούῃ, ἀπέσυρε τὴν ἐτέραν γωνίαν τοῦ σαλίου, καὶ ἐξεκόμβωσε τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ἐνδυματός τῆς, ὅπερ δὲν εἶχε παρατηρήσει ποσῶς. Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐβλέπεν.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ παροξυσμὸς κατέπαυσεν. Ἡ μικρὰ ἐφάνη μεταπεσοῦσα εἰς μεγάλην νάρκην, ὅπως καθησυχᾶσθαι δὲ τὴν μητέρα ὁ ἰατρός διὰ τὴν αἰσίαν ἐκβασιν τῆς κρίσεως, παρέμεινε πλησίον τῆς ἀπησχολημένος· παρετήρει τὴν ἀσθενῆ πάντοτε, καὶ ἤρχισε νὰ καθυποβάλλῃ βραχείας τινὰς ἐρωτήσεις εἰς τὴν Ἑλένην, παραμένουσαν ὀρθίαν, εἰς τὸ μεταξὺ τοῦ καὶ κλίνης διάστημα.

— Ποῖαν ἡλικίαν ἔχει ἡ κόρη;

— Ἐνδεκα ἐτῶν καὶ ἡμίσεως, κύριε.

Ἐμεσολάβησε βραχεῖα σιωπὴ, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐκυψεν ὅπως ἀνεγείρῃ τὸ κεκλεισμένον βλέφαρον τῆς Ἰωάννας, καὶ παρατηρήσῃ τὸν ἐπιπεφυκότα τῶν ὀφθαλμῶν, μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθησε τὴν ἐρευνάν του, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς Ἑλένης.

— Έλαβε σπασμούς νεωτέρα ;

— Μάλιστα κύριε, πλὴν οἱ σπασμοὶ οὗτοι ἐξέλιπον εἰς ἡλικίαν ἐξ ἐτῶν. Εἶνε πολὺ λεπτοκαμωμένη· εἶνε τῶρα ὀλίγαι ἡμέραι, ὅπου δὲν μοῦ ἐφαίνετο καλὰ· παρεπονεῖτο διὰ νυγμούς, τὴν ἔβλεπα ἐνίοτε ἀφρημένην.

— Γνωρίζετε ἂν νευρικὰ ἀσθενεῖαι προσέβαλλον τὴν οἰκογένειάν σας ;

— Δὲν ἤξεύρω· ἡ μητέρα μου ἀπέθανεν ἀπὸ στηθικὸν νόσημα.

Ἐδίστασεν, ἡ μᾶλλον ἡσχύνθη, νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ προμήτωρ αὐτῆς εὐρίσκετο ἐγκεκλεισμένη εἰς Σωφρονιστήριον ὅλη της ἡ ἀνιούσα συγγένεια ἐπαρουσίαζε τοιαύτας παθήσεις.

— Φυλαχθῆτε, ἐφώνησε ζωηρῶς ὁ ἰατρός, ἰδὲ καὶ νέος παροξυσμός.

Ἡ Ἰωάννα μόλις εἶχεν ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλμούς· πρὸς στιγμὴν περιήγαγε τριγύρω τὰ βλέμματά της, μὲ ἥθός τι ἐκστάσεως, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν· ἀκολουθῶς τὸ βλέμμα της κατέστη ἀπλανές, τὸ σῶμά της ἀνεκλίθη πρὸς τὰ ὀπίσω, τὰ μέλη της, ἐγένοντο τεταμένα καὶ ἀκαμπτα· ἐνῶ ἦτο καταπόρφυρος, ἀμέσως ὥχρισσε πελιδνὴν ὥχρότητα· καὶ οἱ σπασμοὶ ἐξεδηλώθησαν.

— Μὴ τὴν ἀφίνετε ἐλευθέραν, ἐπανέλαβεν ὁ ἰατρός λάβετε τὴν ἄλλην της χεῖρα.

Ἔσπευσε πρὸς τὸν λυχνοστάτην, ἐφ' οὗ εἰσερχόμενος εἶχεν ἀφήσει μικρὰν φαρμακοθήκην, ἐπανῆλθε κρατῶν φιαλιδίον τι, ὅπερ ἔδωκε νὰ εἰσπνεύσῃ τὸ κοράσιον, ἀλλ' ἡ εἰσπνοὴ αὕτη τῆς ἐπροξένησε τὸ αἶσθημα ἰσχυρᾶς μαστιγώσεως, τοιοῦτον δὲ κλονισμὸν ὑπέστη, ὥστε διεξέφυγε τῶν χειρῶν τῆς μητρὸς της.

— Ὅχι αἰθέρα! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ της προσβληθεῖσα ἐκ τῆς ὁσμῆς· ὁ αἰθὴρ τὴν καθιστᾷ τρελλήν.

Μετὰ κόπου ἀμφοτέροι κατῴρθωσαν νὰ τὴν ὑποστηρίξωσιν· ἔλαβεν ἰσχυροὺς σπασμούς, στηριζομένη ἐπὶ τῶν πτερῶν, καὶ τοῦ αὐχένος, ὥσπερ ἐκάμπτετο δίχα. Εἶτα ἐπανέπιπτε, καὶ ἐκινεῖτο διὰ ταλαντεύσεως, ἥτις τὴν ἔρριπτεν ὅτε μὲν εἰς τοῦτο, ὅτε δὲ εἰς ἐκεῖνο τὸ πέρας τῆς κλίνης. Οἱ δάκτυλοί της ἦσαν συνεσφιγμένοι καὶ ὁ ἀντίχειρ κεκαμμένος πρὸς τὴν παλάμην· αἶφνης τοὺς ἤνοιγε, καὶ μὲ τοὺς δακτύλους διέσταμένους ἐζήτηι νὰ δράξῃ ἀντικείμενα ἐν τῷ κενῷ, ὅπως τὰ κλώθῃ. Συνήντησε δὲ τὸ σάλιον τῆς μητρὸς της καὶ εἰς αὐτὸ προσεκολλήθη· ἀλλ' ὅπερ ἰδίως ἐβασάνιζε ταύτην, ἦτο, ὥς ἡ ἰδίᾳ ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἀνεγνώριζε πλέον τὴν κόρην της, ὁ πτωχὸς αὐτῆς ἄγγελος μὲ τόσον ὠραίαν φυσιογνωμίαν, εἶχε τὸν χαρακτῆρα ἡλλοιωμένον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ἀφανεῖς ἐντὸς τῶν κογχῶν των, δεικνύοντας μόνον τὴν μαρμαίρουσαν κυκλὴν αὐτῶν λευκότητα.

— Βοηθήσατέ την, σὰς κητικετώω, ἐψιθύρισε ἡ Ἐλένη, αἱ δυνάμεις μου μὲ ἐγκατέλιπον, κύριε.

Καὶ ἀνεπόλησεν εἰς τὴν μνήμην της, ὅτι ἡ κόρη μιᾶς γειτονίσσης της, ἐν Μασσαλίᾳ, ἐτελεύτησε πνιγεῖσα ἐν παρομοίῳ παροξυσμῷ· ἴσως ὁ ἰατρός τὴν ἠπάτα ἀπὸ οἰκτον, καὶ ἐπίστευεν ὅτι εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῇ εἰς τὸ πρόσωπον τὴν τελευταίαν πνοὴν τῆς Ἰωάννας, τῆς ὁποίας ἡ ἀναπνοὴ διακοπτομένη ἐπίσχετο, καὶ τότε καταλυπημένη, τεταραγμένη, ἐξ οἴκτου καὶ φρίκης, ἔκλαιε, καὶ τὰ δάκρυά της προσέπιπτον ἐπὶ τῆς γυμνῆς ἀφρότητος τοῦ παιδίου, ὅπερ εἶχεν ἀπορρίψει τὰ καλύμματα.

Ὁ ἰατρός ἐν τούτοις διὰ τῶν μακρῶν καὶ εὐκάμπτων αὐτοῦ δακτύλων, ἐνήργει ἐλαφρὰς προστριβὰς κατὰ τὴν βάσιν τοῦ αὐχένος, καὶ ἡ ἔντασις τοῦ παροξυσμοῦ παρήλθεν.

Ἡ Ἰωάννα, μετὰ τινὰς βραδείας κινήσεις, διέμεινεν ἀκίνητος. Ἐπανέπεσεν εἰς τὸ μέσον τῆς κλίνης, μὲ τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας τεταμένους, τὴν κεφαλὴν ἐπεριδωμένην ἐπὶ τοῦ ὠτός, καὶ κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους· προσφύεσθαι δὲ ἠδύνατό τις νὰ ὀνομάσῃ αὐτήν, μικρὸν Χριστόν. Ἡ Ἐλένη

ἔκυψε καὶ ἐρίλησεν αὐτὴν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Παρήλθε πλέον ὁ παροξυσμός; ἠρώτησε μὲ ἀσθενεστάτην φωνὴν· περιμένετε καὶ ἄλλους :

Ἐποίησε σχῆμά τι ὑπεκφυγῆς· εἶτα ἀπεκρίθη :

— Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν οἱ ἄλλοι δὲν θὰ ἔχωσι τοιαύτην ἔντασιν.

Ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Ροζαλίαν ποτήριον καὶ φιάλην. Ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον κατὰ τὸ ἥμισυ, ἔλαβε δύο νέα φιαλίδια, ἐμέτρησεν ὀλίγας σταγόνας, καὶ τῇ βοηθείᾳ τῆς Ἐλένης, ἥτις ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν τοῦ κορασίου, εἰσήγαγε διὰ τῶν κεκλεισμένων αὐτῆς ὀδόντων, ἐν κοχλιάριον ἐκ τοῦ φαρμάκου.

Ἡ λάμπα ἦναπτεν, ἰσχυρῶς φωτίζουσα διὰ τῆς λευκῆς αὐτῆς φλογὸς τὴν ἀταξίαν τοῦ θαλάμου, ἐνθα τὰ ἐπιπλα ἦσαν ἀνεστραμμένα, τὰ ἐνδύματα, ὅσα ἡ Ἐλένη εἶχε ρίψει ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος ἐνὸς ἀνακλιντροῦ ὅπως κοιμηθῇ, εἶχον ἐξολισθήσει κατὰ γῆς καὶ ἐκάλυπτον τὸν τάπητα. Ὁ ἰατρός βαδίζων προσέκρουσεν ἐπὶ τινος στηθοδέσμου, τὸν ὅποιον ἀνήγειρεν ὅπως μὴ συναντήσῃ αὐτὸν καὶ αὐθις ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ὁσμῆς τις ἱεροβοτάνης ἐζήρχετο ἐκ τῆς ἀτάκτου κλίνης, καὶ τῶν διεσκορπισμένων ὀθονῶν· τὸ πᾶν δὲ παρίστα στενὴν οἰκειότητα, γυναικίς ἐλευθέρως ἐπιδεικνυομένης· ὁ ἰατρός ἐζήτησεν ὁ ἴδιος λεκάνην, διέθρεξε τεμάχιον ὀθόνης καὶ ἔθεσεν αὐτὸ ἐπὶ τῶν κροτάφων τῆς Ἰωάννας.

— Θὰ κρυώσετε, κυρία, ἐψιθύρισε ἡ Ροζαλία, ἥτις ἐτούρτουριζεν ἐκ τοῦ ψύχους, νὰ κλείσω τὸ παράθυρον;... ὁ ἄρ ἐἴναι πολὺ σφοδρὸς.

— Ὅχι, ὄχι, ἀνέκραξεν ἡ Ἐλένη, ἄφες τὸ ἀνοικτόν... Δὲν ἔχει οὕτω, κύριε;...

Ἐλαφρὰ κύματα ἀέρος, εἰσερχόμενα, ἀνερρίπιζον τὰ παραπετάσματα· αὐτὴ δὲν τὰ ἠσθάνετο. Ἐν τούτοις τὸ σάλιον εἶχεν ἐντελῶς ἐξολισθήσει τῶν ὤμων της, καὶ ἄφινε ν' ἀποκαλύπτεται ἡ ἀρχὴ τοῦ στήθους· ἐκ τῶν ὀπισθεν τὸ μεταύχενον, ἀπεκδεδυμένον, ἄφηνε νὰ πίπτωσιν οἱ βόστρυχοι, μέχρι τῶν νεφρῶν. Εἶχεν ἀπογυμνώσει τοὺς βραχίονας, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ φαίνεται ταχυτέρα. Ἐπιλήσμων εἰς ὅλα, δὲν εἶχε κατὰ νοῦν ἄλλο, εἰμὴ τὴν πάθησιν τοῦ τέκνου της, καὶ πρὸ αὐτῆς ἀψηφῶσα τὴν παρουσίαν τοῦ ἰατροῦ, δὲν ἐσκέπτετο περιπλέον διὰ τὸ ἀτημέλητον αὐτῆς, διὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ χιτῶνος, τὸν ὅποιον ἡ Ἰωάννα πρὸ μικροῦ εἶχε σύρει.

— Σηκώσατέ την ὀλίγον, εἶπεν ὁ ἰατρός· οὐχὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον... Δόσατέ μοι τὴν χεῖρά σας.

Ἐλαβε τὴν χεῖρά της, ἣν ἔθεσεν ὁ ἴδιος ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ κορασίου, εἰς τὸ ὅποιον ἠθέλησε νὰ προσφέρῃ καὶ πάλιν ἐν κοχλιάριον ἐκ τοῦ φαρμάκου· εἶτα ἐκάλεσεν αὐτὴν πλησίον τοῦ μεταχειριζόμενος ἀντὶ βοηθοῦ· ἐνῶ αὐτὴ προσεφέρετο μετὰ θρησκευτικῆς πειθοῦς, βλέπουσα τὴν ἐπὶ τὰ βελτίῳ τροπὴν τῆς θυγατρὸς της.

— Ἰδού... στηρίξατε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου σας ἐπ' ὀλίγον ὅπως ἀκροασθῶ.

Ἡ Ἐλένη ἔπραξε κατὰ τὴν παραγγελίαν του· εἶτα αὐτὸς ἔκλινεν ὑπεράνω, ὅπως θέσῃ τὸ οὖ· ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς Ἰωάννας, ὅτε προσήψατο ἀκροθιγῶς διὰ τῆς παρειᾶς τοῦ γυμνοῦ αὐτῆς ὤμου, καὶ ἀκροαζόμενος τοῦ στήθους τοῦ παιδίου, ἠδυνήθη νὰ ἀντιληφθῇ καὶ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας τῆς μητρὸς· ὅτε δὲ ἀνηγέρθη, ἡ πνοὴ αὐτοῦ συνήντησε τὴν ἰδικήν της.

— Οὐδὲν παρουσιάζει ἐκ τοῦ στήθους, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἡσυχάσατε, ἐνῶ αὐτὴ ἠγάλλετο· ἐπαναθέσατέ την ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐπεὶ δὲ εἶνε ἄδικον νὰ τὴν βασανίζωμεν ἐπὶ πλέον.

Νέος παροξυσμὸς ὑπεσημάνθη, πλὴν ὑπῆρξεν ὅλως ἐλαφρὸς, ἡ Ἰωάννα ὠμίλησε διακεκομμένας τινὰς λέξεις. Δύο ἀκόμη παροξυσμοὶ ἐξημβλώθησαν, εἰς ἐπάλληλα διαστήματα, καὶ τὸ παιδίον ὑπέπεσεν εἰς νέαν νάρκην, ἥτις ἐνέβαλε τὸν ἰατρὸν εἰς νέαν ἀνησυχίαν· εἶχεν ἀποκοιμηθῇ μὲ τὴν κεφαλὴν

ὕψωμένην, μὲ τὸ ἐφάπλωμα ὑπὸ τὸν πώγωνα, καὶ ἐπὶ μίαν σχεδὸν ὥραν παρέμενεν ἐν ἐργηγόρσει, ὡσεὶ ἀνέμενε τὴν τακτοποίησιν τῆς ἀναπνοῆς τῆς. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς κλίνης ἡ Ἑλένη ἀνέμενεν ἐπίσης ἀκίνητος.

Βαθμηδὸν, ἄκρα γαλήνη ἤρχισε νὰ καταλαμβάνη τὸ πρόσωπον τῆς Ἰωάννας. Ἡ λάμπα τὴν ἐφώτιζε διὰ τοῦ ξανθοῦ αὐτῆς φωτός, καὶ τὸ πρόσωπόν της ἀνελάμβανε τὸ ἀξιάγαστον ὡσείδες, ὀλίγον τι ἐπίμνηκες, ἔχον χάριν καὶ λεπτότητα αἰγός, οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν κεκλισμένοι, καὶ ἐκ τῶν πλατέων, κυανολεῦκων καὶ διαφανῶν αὐτῆς βλεφάρων, ἐμαντεύετο ἡ σκοτεινὴ λάμψις τοῦ βλέμματος. Ἡ λεπτὴ ρίς της ἀνέπνεεν ἡσύχως, τὸ στόμα της, ὀλίγον μέγα, ἐμειδία ἀόριστον μειδίαμα, καὶ ἐκοιμᾶτο οὕτω ἐπὶ στρώματος ἐκ μελανῶν ἐξηπλωμένων βοστρύχων.

— Ἦδη τὸ πᾶν παρῆλθεν, εἶπεν ὁ ἱατρός, δι' ἐσθεςμένης φωνῆς, καὶ ἐστράφη, τακτοποιῶν τὰ φιαλιδία του, ἐτοιμαζόμενος νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ἡ Ἑλένη ἐπλησίασεν αὐτὸν λαβοῦσα ἱκετευτικὴν στάσιν.

— ὦ! κύριε, ἐψιθύρισε, μὴ μὲ ἀφήσετε, περιμείνατε ὀλίγα λεπτὰ ἀκόμη, μήπως παρουσιασθῶσι καὶ ἄλλοι παροξυσμοί, πρὸς ὑμᾶς χρεωστῶ τὴν ζωὴν της.

Τῇ ὑπέδειξεν, ὅτι δὲν εἶχε πλέον νὰ φοβῆται, παρέμεινεν ὁμῶς, ὅπως τὴν καθησυχάζει. Εἶχεν ἀποστείλῃ τὴν Ροζάλιαν νὰ κοιμηθῇ. Μετ' ὀλίγον ἐπεφάνη ἡ ἡμέρα, γλυκεῖα καὶ ψυχρά, ὡς ἐκ τῆς καταπεσούσης χιόνος, ἥτις διетήρει εἰσέτι λευκάς τῶν οἰκιδῶν τὰς στέγας. Ὁ ἱατρός μετέβη ὅπως κλείσῃ τὸ παράθυρον, καὶ ἀμφότεροι ἀντήλλαξαν ὀλίγας λέξεις, ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθυτάτης αὐτῆς ἡρεμίας, διὰ φωνῆς ταπεινοτάτης.

— Τὸ νόσημά της δὲν εἶνε σπουδαῖον, σὰς διαβεβαίω, ἔλεγεν οὗτος, καὶ μόνον ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν της, ἔχει ἀνάγκην μεγάλης ἐπιμελείας. Φροντίσατε κυρίως εἰς τὸ νὰ διάγῃ βίον ἥρεμον, τακτικόν, ἀνευ περισπασμῶν.

Καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς, προσέθηκε καὶ ἡ Ἑλένη:

— Εἶναι τόσο ἐυαίσθητος, τόσο νευρική... δὲν κατισχύω ἐπ' αὐτῆς πάντοτε διὰ τὰ ἐλάχιστα αἰσθάνεται χαράν, καὶ διὰ τὸ τίποτε θλίψιν, ὅπερ μὲ ἀνησυχεῖ σπουδαίως, ἔχει πολὺ ζωηράν τὴν αἴσθησιν... Μὲ ἀγαπᾷ μετὰ πάθους, μετὰ τινος ζηλοτυπίας, ὥστε ἀμέσως καταλαμβάνεται ἀπὸ λυγμούς, ὡς ἂν ἤθελον τολμήσῃ νὰ θωπεύσω ἄλλο παιδίον.

Ὁ ἱατρός ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἐπαναλαμβάνων:

— Μάλιστα, μάλιστα, ἐυαίσθητος, νευρική, ζηλότυπος. Δὲν εἶναι νομίζω ὁ ἱατρός Βωδῖνος, ὅστις ἐπιμελεῖται αὐτῆς; Ὅθ' ὁμιλήσω περὶ αὐτῆς μαζὺ του καὶ θὰ τῆς ἐφαρμόσω μίαν ἀποτελεσματικὴν θεραπείαν. Εὕρσκεται εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ ὑγεία μιᾶς γυναικὸς ἀποφασίζεται.

Καὶ βλέπουσα αὐτὸν τόσο ἀφοσιωμένον, ἡ Ἑλένη ἠσθάνθη τάσιν ὅπως ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της.

— ὦ! πόσον σὰς εἶμαι, κύριε, εὐγνώμων, εἶπε διὰ τὸν κόπον, τὸν ὅποιον λαμβάνετε!

Εἶτα, ἐπειδὴ εἶχεν ἀνυψώσει τὴν φωνήν, ἦλθε καὶ ἔκυψεν ὑπὲρ αὐτῆς κλίνης, ἐκ φόβου, μήπως εἶχεν ἐξυπνήσῃ τὴν Ἰωάνναν· τὸ κοράσιον ἐκοιμᾶτο, κατακόκκινον, μὲ τὸ ἀόριστον μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη.

Τὸν ἥρεμον θάλαμον, κατεῖχεν ἀνία τις καὶ ἀποχαύνωσις, ἥτις συνηθροίσθη καὶ ἀνεπαύετο ἐκεῖ, ἐπὶ τῶν ἐπιστεγασμάτων, τῶν ἐπίπλων καὶ τῶν διεσκορπισμένων ἐνδυμάτων· τὸ πᾶν ἐπνίγετο καὶ ἡμαυροῦτο πρὸ τῆς πρωϊνῆς αἴγλης εἰσερχομένης διὰ τῶν δύο παραθύρων.

Ἡ Ἑλένη καὶ αὕτις ἔστη ὀρθία, εἰς τὸ μεταξύ τοίχου καὶ κλίνης διάστημα, ὁ ἱατρός κατεῖχε τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς κλίνης, καὶ μεταξύ αὐτῶν ἡ Ἰωάννα ἐκοιμᾶτο μὲ τὴν ἐλαφρὰν πνοήν της.

— Ὁ πατήρ της πάντοτε ἦτο φιλάσθενος, προσέθετο

ἡδέως ἡ Ἑλένη, ἐπαναλαμβάνουσα τὴν διακοπεῖσαν συνδιάλεξιν· ἐγὼ πάντοτε εἶμαι ὑγιής.

Ὁ ἱατρός, ὅστις δὲν τὴν εἶχεν εἰσέτι παρατήρησει, ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ μειδίαμα, τόσο εὕρισκεν αὐτὴν ὑγιᾶ καὶ ἀκμαίαν· ἐμειδίασε καὶ ἐκείνη ὁμοίως, μὲ τὸ ὠραῖον καὶ γλυκὺ αὐτῆς μειδίαμα· ἡ ἀνθηρὰ της ὑγεία τὴν καθίστα εὐδαίμονα.

Ἐν τούτῳ, ὁ ἱατρός δὲν ἀπεμάκρυνεν ἐξ αὐτῆς τὸ βλέμμα· οὐδέποτε εἶχε παρατήρησει ἐντελεστέραν καλλονὴν ὑψηλῇ, μεγαλοπρεπῇ, ὁμοιάζε θεότητα καστανόχρου, κεχρυσωμένην εἰς ξανθὴν ἀντανάκλασιν· ὡς ἂν ἔστρεφε βραδέως τὴν κεφαλὴν, ἡ πλαγία αὐτῆς κατατομὴ ἐλάμβανε καθαροτάτην ἀπεικόνισιν ἀγάλματος.

Οἱ φαιοὶ ὀφθαλμοὶ καὶ οἱ λευκοὶ ὀδόντες της, ἐλάμπρυνον τὸ πρόσωπόν της· εἶχε τὸν πώγωνα στρογγύλον καὶ ὀλίγον ἰσχυρόν, ἐδίκε δ' εἰς αὐτὴν ὕψος ἐντιμὸν καὶ σταθερόν. Ἀλλ' ὅτι κυρίως ἐξέπληττε τὸν ἱατρὸν, ἦτο ἡ ὑπερήφανος γυμνότης τῆς μητρὸς αὐτῆς. Τὸ σάλιον εἶχεν ἀκόμη ἐξωλισθῆσαι, καὶ τὸ στήθος της σχεδὸν ἀπεκαλύπτετο, οἱ βραχιόνες της ἦσαν γυμνοί, παχὺς πλόκαμος στυλιννοτάτου χρυσοῦ, πίπτων ἐπὶ τῶν ὤμων της, ἐξηφανίζετο ἐν τῷ στήθει· καὶ ἐν τῷ ἡμιφορῷ αὐτῆς, κακῶς προσδεμένῳ, λελυμένῳ καὶ ἐν ἀταξίᾳ, διετῆρει εἰδὸς τι μεγαλοπρεπείας, ὕψος τι χρηστότητος καὶ αἰδοῦς, ἥτις καθιστῶσα μὲν αὐτὴν ἀγνὴν εἰς τὸ βλέμμα τοῦ παρατηρητοῦ, ἐνέβαλεν εἰς ταραχὴν μεγίστην τὸν θεώμενον.

Καὶ ἐκείνη ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τὸν ἐξήτασεν. Ὁ ἱατρός Δοβέρλος, ἦτο τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν περίπου, εἶχε τὸ πρόσωπον ἐξυρισμένον, ὀλίγον ὑψηλός, ὀξυδερχής, τὰ χεῖλη λεπτά, καὶ ἐνῷ τὸν παρετῆρει διέκρινε καὶ αὐτὴ, ὅτι εἶχε γυμνὸν τὸν τράχηλον· καὶ ἔμενον οὕτω ἀντιμέτωποι, μετὰ τῆς μικρᾶς Ἰωάννας κοιμωμένης μεταξύ των· ἀλλὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἀπειρον, ἤρχισε νὰ περιορίζηται· τὸ κοράσιον ἤρχισε νὰ ἔχῃ τὴν ἀναπνοὴν ἐλαφροτέραν.

Ἡ Ἑλένη μὲ βραδεῖαν τινὰ χειρονομίαν, ἀνύψωσε τὸ σάλιον αὐτῆς καὶ ἐκαλύφθη, ἐνῷ καὶ ὁ ἱατρός ἐκόμβωσε τὸ ἄνοιγμα τοῦ χιτῶνός του.

— Μαμά, μαμά, ἐτραύλισεν ἡ Ἰωάννα καθ' ὕπνου. Ἐξύπνησε καὶ ὅταν ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς, παρετῆρησε τὸν ἱατρὸν ἐντρομος.

— Ποῶς εἶνε; ποῶς εἶνε; ἠρώτησεν.

Ἀλλ' ἡ μήτηρ της τὴν ἐφίλει λέγουσα:

— Κοιμήσου, ἀγάπη μου, ὑπέφερες ὀλίγον... εἶναι φίλος μας.

Τὸ κοράσιον ἐφαίνετο ἐκπεπληγμένον, καὶ δὲν ἐνθυμεῖτο τίποτε· ὁ ὕπνος ἤρχισε νὰ τὸ καταλαμβάνῃ καὶ αὕτις καὶ ἀπεκοιμᾶτο ψιθυρίζων μὲ τόνον συμπαθητικώτατον:

— ὦ, κάμνω νάνι· καλησπέρα, μαμάκα, ἂν ἦναι φίλος σου, θὰ ἦναι καὶ δικός μου.

Ὁ ἱατρός ἀπέκρυψε τὰ φάρμακά του, ἀπεχαιρέτισε σιωπηλῶς καὶ ἀπῆλθεν.

Ἡ Ἑλένη ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἠκοάσατο τῆς ἀναπνοῆς τοῦ κορασίου. Εἶτα ἐπελάθετο ἑαυτῆς, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς κλίνης· τὰ βλέμματα καὶ ἡ διάνοια αὐτῆς ἐκοιμήθησαν.

Ἡ λάμπα, ἀφεθεῖσα ἀνημμένη, ὡχρία εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

[Ἔπεται συνέχεια.]

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.